

Z temných vod se dere na povrch nepopsatelná hrůza

CHLADNÝ MĚSÍC NAD BABYLONEM

MICHAEL McDOWELL

HOROR

CHLADNÝ MĚSÍC
NAD BABYLONEM

Copyright © 1980 by Michael McDowell

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2022

Cover © Mike Mignola, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3050-6 (pdf)

Michael
McDowell

CHLADNÝ MĚSÍC
NAD BABYLONEM

FØBØS

*Věnováno památce
Marian Mulkeyové McDowellové*

Shlédni, jasná luno, a zavraž tento výjev,
Zahrň něžným přílivem noční svatozáře ty přízračné,
zduřelé, purpurové tváře,
Zahrň svou štědrou svatozáří, posvátná luno,
Ty mrtvé, ležící na zádech s pažemi široce rozpjatými.

Walt Whitman
Rány na buben
překlad Jiří Kolář a Zdeněk Urbánek

PROLOG

Jednoho horkého červencového odpoledne roku 1965 pádloval Jim Larkin se svou ženou JoAnn v malém zeleném člunu proti proudu řeky Styx, která odvodňuje severozápadní část floridského výběžku. Několik hodin kolem poledne strávili líným rybařením na svém oblíbeném místě, necelý kilometr po proudu od své borůvkové farmy, a vezli dost cejnů pro sebe i polovinu města Babylon. Na farmě zůstala Jimova ovdovělá matka Evelyn Larkinová a hlídala tam jejich osmiletého syna Jerryho a malou dceru Margaret, narozenou teprve před rokem.

JoAnn Larkinová, která měla bledou pleť a tmavě zrzavé vlasy, a i když pracovala na poli, vždycky nosila temně rudou rtěnku a lak na nehty stejné barvy, už ryby začala čistit a beze spěchu seškrabovala šupiny zpátky do vody. Její manžel, jediné dítě Evelyn Larkinové, držel obličej odvrácený od slunce a pomalu pádloval. Musel si dávat pozor, aby se nespálil, a byl přesvědčený, že mít světlou pleť je pro farmáře a jeho ženu hotové neštěstí.

„Co je to?“ zeptala se zvědavě JoAnn a ukázala na něco ve vodě, asi pět metrů od nich.

„Jutový pytel,“ odpověděl Jim Larkin a mírně stočil člun, aby mohli k pytlí připlout blíž.

„To není jeden z našich, že ne?“ řekla JoAnn. „Myslím, že není náš. Kdo by taky házel do řeky naše pytle?“

„To nevím. Radši ho vezmeme, dobré jutové pytle jsou čím dál hůř k sehnání. Vypadá, že je suchý, musel odněkud spadnout.“

JoAnn se naklonila přes příď a pytel zachytila. Přehodila ho přes bok lodi a položila ho mezi sebe a svého muže. Provázek, kterým byl nahoře svázaný, se už ve vodě uvolnil a pytel se jí teď otevřel v rukou. S vlhkým chřestěním se z něj vyplazilo pět hadů.

Manželé se vyděšeně odtáhli a začali chřestýše zběsile odkopávat. Hadi jim oběma uštědřili několik uštknutí a pravděpodobně by jich bylo ještě víc, kdyby se s nimi člun nepřevrhl.

Jim Larkin se potopil hluboko do vody a po pár vteřinách se pokusil vynořit, aby se mohl nadechnout. Mezi mrtvými cejny plujícími na hladině viděl svinuté, číhající hady. Jejich ocasy se pomalu pohupovaly ve vodě a vábily ho nahoru. Ztratil vědomí a utopil se.

JoAnn Larkinová doplávala k písčíně, vydrápala se na ni a spadla do pohyblivého písku, který je podél Styxu stejně běžný jako pijavice. Pomalu se propadala a celou dobu nepřestávala volat manželovo jméno. Když ale uviděla, jak se na hladinu najednou vynořila jeho mrtvola, vzdala veškerý boj. Jim se pohupoval mezi mrtvými rybami, hlavu měl zakloněnou, oči vytřeštěné a do otevřených úst se mu plazil jeden z hadů.

Jejich těla se nikdy nenašla. Bílá, zkroucená kostra JoAnn Larkinové dodnes leží v písku čtyři metry pod hladinou Styxu. Jim Larkin plul několik kilometrů po proudu, pak se zaklínil ve skalní puklině v korytě řeky a tam mu jindy lenivé černé vody Styxu ženoucí se touto potopenou roklinou neúnavně uvolňovaly hniijící maso od kostí.

Evelyn Larkinová neměla po svém synovi a snaše co oplakávat a co pohřbít. Převrácený člun a jutový pytel se

dvěma utopenými chřestýši pod ním toho o jejich smrti příliš neprozradily. Zkrátka se jednoho červencového rána vypravili na Styx a už se nevrátili.

I když si Margaret Larkinová na své rodiče nevzpomínala, odmítala se ve Styxu koupat, protože se bála, že ji utonulá matka s otcem stáhnou ke dnu. A její bratr Jerry už nikdy nepřešel most přes řeku, aniž nervózně nahlédl mezi jeho pilíře a děsil se při tom, že tam uvidí rozložené mrtvolky svých rodičů. O svém iracionálním strachu se ale jeden druhému nezmínili a nesvěřili se ani babičce, která se nikdy nezabavila pocitu, že její syn a snacha stále leží někde v klikatící se řece.

Nakonec byl na hřbitovním místě rodiny Larkinových na babylonském hřbitově vztyčen malý kenotaf nesoucí jména manželů a stručný nápis: ZTRACENI NA ŘECE STYX
14. ČERVENCE 1965.

ČÁST PRVNÍ

PŘEKROČENÍ STYXU

KAPITOLA PRVNÍ

Z Babylonu vedou tři silnice. První vás zavede do Pensacoly ležící pětadesát kilometrů na jihovýchod. V Pensacole se nachází soud okresu Escambia, diskontní prodejny alkoholu, psí závodiště a oslnivě bílé pláže floridského zálivu. Tato cesta je hojně využívána.

Druhá silnice z Babylonu směřuje na jihozápad, do města Mobile vzdáleného devadesát šest kilometrů. Babylon leží v horním rohu floridského výběžku a hranice s Alabamou je od něj na sever i na západ pouhých šestnáct kilometrů. Lidé z města jezdí do Mobile nakupovat vánoční dárky a nechat svým dětem nasadit rovnátka.

Z Babylonu ale vede ještě třetí cesta, klikatá silnice třetí třídy, neochotně udržovaná z okresního rozpočtu. Po ní se dostanete do dalších městeček hned za hranicí jihozápadní Alabamy, která jsou klidnější, chudší a ještě menší než samotný Babylon.

Do této třetí silnice zasahuje les tak hustý, že kořeny stromů trhají asfalt a velké osamocené duby místy úplně zastíňují oba úzké pruhy. Asi kilometr za městem silnice překračuje kalnou řeku Styx, pomalý, široký tok s občasnými krátkými úseky zpěněných černých peřejí, který se o několik kilometrů dál na západ vlévá do ještě pomalejšího

a kalnějšího Perdido. Perdido tvoří nejzápadnější hranici Floridy s Alabamou.

Most přes řeku Styx, postavený těsně po první světové válce, je tvořený tlustými prkny položenými přes železné kolejnice, které podpírají tři sady dřevěných pilířů. Když se některé prkno rozštípně nebo shnije, vymění ho Jerry Larkin, jediný muž žijící v okruhu kilometru od mostu. V okrese pro tento účel nařezali prkna do zásoby a nechali je u Jerryho, aby se silničáři s touto nejdlehlější oblastí Escambie nemuseli obtěžovat. Silnice přes Styx sice není tak frekventovaná, aby potřebovala každoroční větší opravy, prkna z mostu ovšem mizejí nepříjemně často.

Krajina kolem Babylonu je hustě zalesněná, v blízkosti řek a četných potoků bažinatá a všude jinde měkká a houbovitá s mnoha staletími zetlelého borovicového jehličí. Na jaře tu rozkvétá několik divokých dřínů a na podzim z dubů padají žaludy, ale jinak vypadají roční období v podstatě stejně, protože oblast je díky všudypřítomným borovicím celoročně zelená. Borovicový porost je tak hustý, že slunce svítí jen na horní větve. Spodní větve hnědnou, usychají, tlejí a odpadávají. Například kolem domu Larkinových roste tři sta nebo čtyři sta borovic bahenních, pětadvacet metrů vysokých, ale s větvemi živými jen asi v horních osmi metrech. Dům se topí ve věčném stínu a slunce k němu nikdy nepronikne. Larkinovým to však nevadí, borůvkovým keřům totiž stromy nestíní, dům je díky porostu chráněný a i během dusného půlročního léta, typického pro tyto končiny, v něm bývá chládek.

Styx je kvůli svému pomalému toku, četným písčinám, stojatým tůňm na okrajích a slepým ramenům zamořený komáry, pijavicemi a hady. Celá tato část Escambie je řídce osídlená a místa podél řek jsou téměř opuštěná. K zastavbě jsou vhodnější výše položené pozemky, daleko od hmyzu

a nebezpečí jarních záplav. Přestože se řeka klikatí v délce téměř pětasedesáti kilometrů, na dohled od ní žijí vlastně jen čtyři lidé. Jedním z nich je stará černoška, hluchá a bláznivá, jejíž chalupa stojí nebezpečně blízko soutoku s Perdidem.

Zbylí tři bydlí na druhém konci jediného mostu, který překlenuje Styx. Stará Evelyn Larkinová a její vnoučata Jerry a Margaret tam zůstávají kvůli borůvkám.

Divoké borůvky rostly v bažinách a močálech této části země dávno před příchodem Španělů, ale pěstovat se tu začaly až koncem devatenáctého století. Nejlépe se jim daří v dobře odvodněné, ale přitom dostatečně vlhké půdě a část Larkinova pozemku podél Styxu pro ně byla ideální: několik čistých akrů svažujících se od staré farmy až ke břehu řeky.

Rostliny jsou staré a obrovské, jediný kořenový systém je tvořen osmi až devíti keři, vysokými kolem dvou a půl metru. Nikdo už si nepamatuje, kdo je tam vysadil, nebo jestli tam předtím rostly nadivoko. Manžel Evelyn Larkinové keře i dům vlastnil, už když se za něj provdala, a ona už si nedokáže vybavit, jak k nim přišel.

Tyto bujné, přerostlé křoviny nebyly vysázené v řádcích, ale tvořily náhodné, spleťité pětiakrové bludiště, tak zmatené, že se v něm občas ztratili i Jerry s Margaret. Celých padesát let fungovala borůvková farma Larkinových prakticky sama. Půda byla úrodná a podnebí floridského výběžku se pro pěstování ovoce dokonale hodilo. Bylo třeba pravidelně zastříhovat keře a sbírat plody. Nepoužívalo se žádné hnojivo, protože nebylo potřeba, a s největší pravděpodobností neexistoval způsob, jak výnos rostlin, které byly už v polovině června obtěžkané tmavými, šťavnatými bobulemi, ještě zvýšit. Jerry a jeho sestra Margaret odháněli ptáky, zabíjeli hady plazící se po cestíčkách

a vytrhávali sazeničky borovic a dubů, které se v bohaté houbovitě půdě uchytily – nic dalšího se ovšem dělat nedalo. Během sklizně bylo zvykem, že se na farmu sjeli místní skauti a skautky a celý den sbírali. Za svou práci dostávali deset centů za půl litru borůvek. Jerry pak sklizeň odvezl do Pensacoly, odkud ji poslali na sever. Nikdy to nebyl nijak zvlášť výnosný byznys, bylo to ale to jediné, co uměli.

Sezónní borůvky živily zbytek rodiny celých dvanáct let od zmizení Jima a JoAnn Larkinových, což bylo jen dobře, protože Evelynin manžel už před mnoha lety dokázal, že se zdejší půda k ničemu jinému nehodí. Jejich solventnost však vinou inflace už několik let klesala. Koncem jara, těsně před začátkem sezóny, Evelyn zjistila, že je nutné sáhnout na posvátný účet s penězi z manželovy pojistky, aby nějak vyšli. Netušila, co budou dělat, až tento zdroj vyčerpají, a neustále doufala ve výrazné zvýšení ceny borůvek. Ta ale zůstávala stabilní, i když všechno ostatní zdražovalo. Před třemi lety dubnové záplavy vážně poškodily přízemí a základy domu a zahubily téměř čtvrtinu keřů. Poslední peníze z pojistky použili na opravu domu, a navíc bylo třeba zajistit bankovní úvěr, aby v příštím roce vyžili, protože to léto byla úroda mnohem slabší než obvykle. Evelyn se noc co noc trásla strachy. Už neměli žádný finanční polštář a každý měsíc museli splácet vysoký úvěr. Minulý rok se několikrát opozdila a teď jí přišlo oznámení, že je po splatnosti květnová splátka. Dubnovou nezaplatila vůbec. Borůvky měly přinést peníze až za dva týdny.

Ani s budoucností farmy to nevypadalo růžově. Jerry Larkin se o tom sice před babičkou bál mluvit, ale všiml si postupného chřadnutí keřů. Listy byly stejně bohaté jako vždycky, možná i sezónu od sezóny hustší a bujnější, ale výnosy byly rok od roku nižší a plody stále menší a méně kvalitní. Keře zkrátka zestárly.

Jednoho rána se Jerry v té části pole, o níž věděl, že na ni z okna Evelyniny ložnice není vidět, pokusil jednu z rostlin vykopat – šlo o velký exemplář, u kterého si všiml obzvláště malého počtu plodů. Podařilo se mu kolem keře vykopat asi patnácticentimetrový příkop, ale hlouběji se nedostal, kořeny pod ním, jednotlivě vláknité a jemné, ale jako celek pevné a nepoddajné, totiž tvořily pevný kordon. Jediné, co by keř dokázalo vyprostit, byl dynamit. Jerry si uvědomil, že tento kořenový systém musí prostupovat celé pětiakrové pole jako kostní dřev. Nebylo možné vysadit nové, vylepšené odrůdy a čekat, že by se uchytily.

Jako pokus uřízl jeden z keřů těsně u země. Otec mu kdysi vysvětlil, že kořeny rychle nahradí chybějící rostliny novými výhonky. Po několika letech byl Jerry rád, že tento experiment nezkoušel ve velkém, protože i když keř rychle obrazil, plody byly ještě méně kvalitní než na okolních rostlinách a často se na slunci scvrkly dřív, než je bylo možné sklídit.

Dospěl k závěru, že se půda čím dál rychleji vyčerpává. Na radu okresního zemědělského pracovníka (kterého nakonec začal podezřívát, že toho o borůvkách moc neví) zkoušel přidávat stále větší množství drahého hnojiva, půda ho ovšem nasávala bez jakéhokoliv viditelného účinku. Bylo pravděpodobné, že k nakrmení tisíců kubických centimetrů kořenů pod svažitou půdou by bylo zapotřebí víc hnojiva, než si mohli dovolit.

Po smrti syna a snachy hospodařila Evelyn Larkinová na farmě sama, jen s pomocí jednoho námezdního pracovníka. Když Jerry dokončil střední školu, převzal farmu on a pracovník byl propuštěn. Přestože byla Evelyn na borůvkovém poli závislá, cítila k němu odpor. Při práci mezi nejstaršími a největšími keři u břehu Styxu ji znervózňovali hadi a často se přistihla, jak dlouhé minuty hledí na kalnou vodu.

Když jí vnuk taktně navrhl, aby se už na poli nenamáhala, vděčně se uchýlila do domu.

Jerry věděl, že borůvky nakonec uhynou, a i kdyby ne, kvůli inflaci a konkurenci nových farem je už dlouho neužíví. Pevně doufal, že se mu podaří udržet nad vodou, dokud bude Evelyn Larkinová naživu, ale dál jeho naděje sahát nemohly. Po babiččině smrti – a už jen při samotném pomyšlení na to mu bylo hrozně – farmu prodá, i kdyby za ni měl dostat jen almužnu, a odstěhuje se daleko od Babylonu. Přemýšlel, jakou práci by mohl dostat člověk, který ví všechno o borůvkách – a skoro nic o čemkoliv jiném. V zimě občas pracoval na čerpací stanici nebo vypomáhal v obchodě, když se naskytlo volné místo, ale věděl, že to ho neužíví. A bylo pochopitelné, že tuto práci teď dostávali mladší.

Další problém samozřejmě představovala Margaret. I když se zdálo, že je pořád ještě dítě, za čtyři roky měla maturovat. Jerry vždycky doufal, že bude sestra moct jít na vysokou, ovšem teď mu bylo jasné, že na takové výdaje nebudou peníze. Margaret si zkrátka bude muset poradit sama. Kdyby získala stipendium, mohla by jít na univerzitu v Tallahassee nebo v Pensacole, a když ne, bude si muset najít práci. Chtěl jí to ulehčit, ale v poslední době pochopil, že to jeho sestra bude mít pravděpodobně stejně těžké jako on.

Sám nebyl nijak zvlášť inteligentní a ve škole mu to moc nešlo, byl ovšem pracovitý a zodpovědný. Žil ve stavu neustálého rozhořčení, že nikdo kromě Evelyn Larkinové a jeho sestry Margaret nepovažuje hladký chod borůvkové farmy za žádný úspěch, a v posledních několika letech začal být také mrzutý, protože ho tížila jeho zablokovaná, rozpadající se budoucnost. Svou babičku by neopustil a rozhodl se, že se o ni bude starat tak, jako se ona vždycky

starala o něj. Ve svém životě viděl jen dvě nadcházející změny, obě nevyhnutelné: Evelyninu smrt a bankrot farmy. Evelyn Larkinová si vnukovy rostoucí vzpurnosti všimla, ale protože si byla jistá jeho neutuchající láskou a protože se nikdy ani nezmínil o možnosti, že by ji opustil, přičítala to „obtížím dospívání“.

Byl čtvrtek prvního června. Týden předtím Margaret dokončila devátou třídu. Evelyn při slavnostním ceremoniálu v tělocvičně plakala a hrdě se usmívala. Jerry vypadal, že je mu horko a cítí se nesvůj. V pondělí měli na farmu dorazit první skauti a pečlivě sesbírat první dozrávající plody. Jerry s Margaret budou také sbírat a zároveň dohlížet na chlapce. Týden poté borůvek dozraje mnohem víc a na sběr se přidají i skautky. Dvůr před domem bude posetý odhozenými koly. Evelyn bude u stolu na zadní verandě zapisovat počet litrů nasbíraných každým skautem a přikrývat košíky celofánovými obaly s nápisem Babylon Farms a hrubou kresbou mostu přes Styx. Brzy ráno odveze Jerry borůvky z předchozího dne do Pensacoly.

Tímto neměnným tempem bude sběr pokračovat nejméně čtyři týdny a potom budou chlapci propuštěni. Zbytky pak budou chodit sbírat jen skautky a Jerry bude do Pensacoly jezdit každý třetí den. A nakonec se všichni vyčerpaně svalí na záda.

V příjemně prázdných týdnech po sezóně bude Jerry chodit každý den na ryby – ne k řece Styx, ale k Perdidu – a Margaret s babičkou budou šít. Evelyn Larkinová si šitím celý rok nárazově přivydělávala, aby něco přispěla k příjmům z farmy a také jako určitou omluvu Jerrymu za to, že nepracuje na poli. Naučila to i Margaret a obě se u šicího stroje střídaly. Margaret si veškeré své oblečení šila sama. Látky pořizovala v diskontní prodejně v Pensacole a málokdo tušil, že její šatník není kupovaný.

Margaret byla drobná, měla snědou pleť (na rozdíl od rodičů a Jerryho) a pravidelné rysy, které by soucitnější lidé mohli považovat za hezké. Byla tichá a uzavřená, až tajnůstkářská, a díky své mlčenlivosti a drobné postavě působila ještě mladší, než byla. Nikdy nebyla nijak bujaré dítě, ale v posledních týdnech působila vyloženě mrzutě. Jerry předpokládal, že jeho sestra trpí nějakým traumatem typickým pro dospívající dívky, o němž on nic netuší. Evelyn, která věděla, že její vnučka dostala rok předtím první menstruaci, měla za to, že jde jen o letní splín, který zmizí, jakmile začne sběr.

Nuda byla pochopitelná, šlo o týden, který byl z většiny prázdný, klid před modrou bouří sezóny. Veškeré přípravy měli za sebou a keře byly těsně před dozráním. Na zadní verandě chráněné dřevěným mřížovím ležely tisíce kartonových krabiček a Jerry nechal opravit svůj kombík, aby vydržel každodenní cesty s nákladem do Pensacoly a zpět. S vedoucími skautských oddílů vypracoval rozvrhy pro brigády chlapců i děvčat. Navštívil dopravce v Pensacole a obtelefonoval distributory v Massachusetts a Illinois. Teď už nezbývalo nic jiného než sedět na verandě a modlit se, aby v následujících šesti týdnech nepřišly silné deště.

KAPITOLA DRUHÁ

Evelyn Larkinové bylo téměř sedmdesát. Během svého manželství byla veselou ženou a tato povaha jí zůstala i poté, co jejího manžela v borovicovém lese zasáhl blesk. Během těch tří smutných, úzkostných měsíců, kdy čekala, až se Jim s JoAnn vrátí z výpravy na člunu, se však zachmuřila a oči už se jí nikdy úplně nerozjasnily. Byla hubená a úzkostlivá, měla sklony k vysokému krevnímu tlaku a v poslední době propadala jednou až dvakrát denně malým záchvatům pláče.

Ženy, které stráví celý život prací na farmě, rychle stárnou a málokdy se dožijí pětasedmdesáti let. A pokud už tohoto věku dosáhnou, vypadají o celou generaci starší. Je to těžký život a často člověku odepře i to skromné potěšení ze stáří, protože na farmě není možné odejít do důchodu – pracujete, dokud vás nezastaví smrt. A vzhledem ke struktuře systému sociálního zabezpečení měla Evelyn Larkinová, která nikdy nepobírala mzdu, od státu nárok jen na velice hubený měsíční šek.

I tak na tom ovšem byla lépe než většina venkovských žen, protože aspoň mohla skončit s prací mimo domácnost. Vařila, uklízela a věnovala se šití a tyto relativně příjemné činnosti její fyzické chátrání v posledních deseti letech

zpomalily. Evelyn Larkinová ale věděla, že už jí příliš mnoho let nezbývá. I když to pro ni bylo děsivé pomýšlení, občas s vnučaty ve snaze připravit je na svou smrt žertovala o době, kdy už tu nebude.

První červnový den kolem páté hodiny odpoledne seděla s Jerryem na přední verandě domu. Měli odtud výhled na pětáctyřicet metrů vzdálenou silnici do Babylonu. Na velkém pozemku před domem se tísnily vysoké borovice, podrost byl ovšem vyčištěný a všude kolem rostly trsy kamélií a azalek. Borůvkové pole leželo kousek napravo a bylo na něj vidět z konce verandy. Skrz spleť keře a popínavky se tu a tam mihl Styx, a když jste se postavili na zábradlí, šlo letmo zahlédnout most, který řeku překračoval.

Evelyn seděla v houpacím křesle vedle dveří a kurzívou vyšívala na ubrousek monogram A. Dalších sedm dokončených ubrousků leželo naskládaných v malém košíku vedle křesla. Jerry se hlasitě houpal v houpačce na té straně verandy, která byla dál od řeky. Z dřevěného stojanu na časopisy poblíž Evelynina křesla vytáhl dva roky starý výstisk *Reader's Digestu*. Stránky byly pokroucené vzdušnou vlhkostí a obálka posetá skvrnami od plísně.

„Doufám, že si Margaret pospíší domů,“ prohodil líně.

„To já taky,“ povzdechla si Evelyn. „Už bych ráda začala vařit večeři, ale nechci, když tu ještě není.“

„Za kým šla?“

„Říkala, že jede do školy, pomoci s něčím panu Perrymu. Pomáhá mu ráda a on je na ni moc hodný. Doufám ale, že se mu jenom neplete pod nohy. Myslela jsem, že teď už bude doma. Odjela na velocipédu hned po obědě.“

„Neříkej tomu ‚velocipéd‘, babi. Je to bicykl, velocipéd má jedno obří kolo a na tom by Margaret do Babylonu dojela těžko.“

Evelyn neodpověděla. Byla na Jerryho častou podrážděnost zvyklá a věděla, že se jen nudí. Kdysi se mu snažila vysvětlit, že když byla malá, říkalo se tomu „velocipéd“ a ona je na ten výraz zvyklá dodnes, ale Jerry si na to stěžoval tak často, že už se mu to neobtěžovala opakovat. „Bicykl“ ovšem používat nezačala.

„Zaběhnu ti dovnitř pro lampu,“ řekla místo toho. „Začíná se stmívat, nechci, aby sis při čtení kazil oči.“

Jerry hodil *Reader's Digest* přes rameno. „Nečtu si,“ namítl. „A ty tu navíc taky sedíš a vyšíváš bez lampy. To ty si ničíš oči, ne já.“

„U mě na tom tolik nezáleží, mně oči ještě pár let poslouží, ale tobě musí vydržet, dokud nebudeš tak starý jako já.“

„Nemluv tak,“ odsekl Jerry netrpělivě.

„Snad se Margaret vrátí před soumrakem.“

„Ještě není tma,“ opáčil Jerry. „To se jenom zdá kvůli těm borovicím. Kdybychom šli k silnici, nejspíš by nás oslepilo slunce.“

„Myslíš, že ji uslyšíme, jak pojede přes most?“ zeptala se Evelyn.

Jerry zavrtěl hlavou. „Od mostu nic neuslyšíme.“

„No, hlavně aby se vrátila dřív, než začne pršet.“

„To neříkej, babi. Dneska jsem nasbíral litr borůvek, a to byly první. Další teprve dozrávají. Nechci, aby pršelo. Kdyby lilo hodně, mohli bychom o dost přijít. Neříkej takové věci.“ Vstal z houpačky a přešel k zábradlí, naklonil se dopředu mezi dva velké květináče s kapradím a snažil se zahlédnout oblohu nad stromy. „Svítí slunce,“ prohlásil, „odtud, kde sedíme, to není moc poznat, ale na déšť mi to nepripadá.“

„No, pršet asi nebude,“ řekla Evelyn, když si uvědomila, že si Jerry o keře opravdu dělá starosti, „ale Margaret by měla být zpátky před setměním. Čtrnáctileté děvče by se

večer nemělo prohánět na velocipédu. Lidi v autech jezdce na velocipédu někdy přehlédnou, zvláště když jsou malí jako Margaret.“

„Vrátí se,“ uklidnil ji Jerry.

Několik minut mlčeli. Evelyn se tiše pohupovala v křesle. Pod jejíma složenýma rukama ležel poslední, ještě nedokončený ubrousek. Jerry přecházel z jednoho konce verandy na druhý, mžoural na oblohu a znepokojeně nakukoval za roh na pole. Nakonec se posadil na prohýbající se přední schody a zkrřížil dlouhé ruce nad koleny. Nemohl se dočkat, až skončí odpoledne a začne večer, což se nestane, dokud Evelyn nezačne vařit večeri, a Evelyn nezačne vařit večeri, dokud se Margaret nevrátí z Babylonu. Zas tolik na tom ale nezáleželo, Jerry totiž věděl, že jeho neklid se ke konci dne nijak nezmenší a on bude netrpělivě vyhlížet hodinu, kdy si bude moct jít lehnout a doufat, že snad usne. Sezóna bývala vyčerpávající, ale vyplňovala dny i večery a na přemýšlení nebyl čas. Až do srpnového vyúčtování mohl snít o tom, že letos bude farma výdělečná. Začal utíkat k nadějným předpovědím sezónních výnosů a nadhodnocoval je vysoko nad to, co se dalo realisticky očekávat.

„Začne lít dřív, než stihnu uvařit.“

Jerry babičce tentokrát nijak neoponoval, protože i on už ve vzduchu cítil vlhkost. Ve snaze zahlédnout kousek oblohy zvedl oči, ale nezaklonil hlavu, protože nechtěl, aby babička věděla, že se dívá nahoru.

Najednou pohled sklopil a sledoval, jak se k nim řítí světle modrý volkswagen, který právě odbočil na dlouhou příjezdovou cestu.

KAPITOLA TŘETÍ

„Myslíš, že je to Margaret?“ zeptala se Evelyn váhavě a s nadějí.

Jerry se ani neobtěžoval odpovědět. Věděl, že to není ona. Margaret odjela na bicyklu a nepochybně se na něm i vrátí. I kdyby se náhodou něco stalo – píchla guma nebo něco podobného –, prostě by došla pěšky. Babylon nebyl vzdálený ani jeden a půl kilometru, i když mezi farmou Larkinových a začátkem města ležel jen les.

Volkswagen řídila mladá dívka. Radostně jim zamávala z okýnka a pak zastavila vedle domu.

„To je Belinda Haleová,“ oznámil Jerry babičce, „není to Margaret.“

Belinda Haleová vyskočila z auta s hromádkou oblečení přitisknutou k hrudi. Byla průměrně vysoká, plavovlasá a „dobře vyvinutá“, jak to nazývala Evelyn. Také byla veselá, upovídaná a velice hezká. Nikdo ji nikdy neviděl smutnou, i když občas bývala rozzlobená, frustrovaná nebo popudlivá.

Byla dcerou babylonského šerifa Teda Halea. Její matka utekla s agentem FBI, pár let poté, co Jima a JoAnn Larkinovy pohltil Styx. Belinda Haleová měla svého otce moc ráda, ale ne tolik jako on ji.

„Ááá!“ vypískla cestou ke schodům před domem. „Ahoj, Jerry. Dobrý den, paní Larkinová! Jak se vede? Jak se letos daří borůvkám?“

„Ahoj, Belindo,“ pozdravila ji Evelyn, „ráda tě vidím.“

„Borůvky budou letos v pohodě,“ odpověděl Jerry skromně. „Hned jak začneme příští týden sbírat, pošleme vám pár litrů.“

„To se těším! Ani nevíš, jak hrozně se na ně těším!“ zardovala se Belinda. Svůdně se na Jerryho usmála a přesunula pohled nahoru k Evelyn. „Paní Larkinová, přinesla jsem vám pár věcí na vyspravení. Našla jsem je vzadu ve skříni, už tam málem zapustily kořeny, bůhví, jak dlouho tam ležely, nejspíš už od doby před dvěma lety a sedmi kily, protože se do ničeho z toho nevejdou. Začínám být *obrovská*, to vám teda řeknu.“ Znovu se na Jerryho usmála a poplácala se po plochem pevném břiše.

„V pořádku, Belindo,“ řekla Evelyn vlídně. „Máš označené, kde je chceš popustit?“

„Jasně. Mám tři sukně a čtyři halenky a ještě jsem si říkala, jestli byste mi nemohla vyměnit emblém na blejzru.“ Vyšla schůdky, stoupla si tak blízko k Jerrymu, že se sukní dotkla jeho tváře, a podala Evelyn oblečení. Podržela před sebou černý blejzr, aby si ho mohli prohlédnout. „Nejspíš jste to ještě neslyšeli, protože se to stalo teprve dneska ve tři odpoledne a slavit to jdu až zítra večer, ale zrovna mě zvolili za spolukapitánku roztleskávaček na příští školní rok, což je pro mě opravdická čest, když jdu teprve do třetíku.“

„No tedy. Gratuluju, Belindo, to je skvělé. Tvůj táta na tebe určitě bude pořádně pyšný.“

„Ten to vyhlásí policejní vysílačkou...“ zasmála se Belinda.

Jerry se trochu opožděně připojil k babičině gratulaci: „To je vážně paráda, Belindo...“

Belinda se otočila a letmo se usmála na temeno Jerryho hlavy.

„Jde ale o to,“ pokračovala Belinda, „že jako spolukapitánka dostanu speciální emblém, dvakrát větší než ten, co mám teď, a chci, abyste mi ho vyměnila. Ten nový dám sem do vnitřní kapsy, jo, paní Larkinová...?“

„S radostí, Belindo,“ odpověděla Evelyn. „Nechceš si na chvílku sednout? Čekáme tu s Jerryem na Margaret, až se vrátí z Babylonu. Jela na velocipédu. Nepředjela jsi ji náhodou po cestě?“

„Neviděla jsem ani živáčka, paní Larkinová, kromě pana Geigera, ten jako vždycky rybaří dole pod mostem. Nechápu, jak zvládá vést obchod, měl by si pod tím mostem otevřít pobočku, protože je tam víc než u sebe ve městě.“ Ed Geiger provozoval mezi policejní stanicí a holičstvím malý obchod se sportovními potřebami.

Belinda se posadila do křesla, které stálo vedle dveří, naproti Evelyn. Houkala se v něm v rychlém, pravidelném rytmu, jako by chtěla dát aktivně najevo, jak ji těší, že tam je. „Když jsem ale jela přes most, zrovna se balil. Chytí toho tam dole hodně? Někdy přinese tátovi ryby, táta je přinese domů mně a já je akorát vyhodím, protože je nerada čistím a táta je stejně nejí. Šupiny mi nevadí, ale nesnáším odřezávání hlav. Zírají na vás. Všimli jste si někdy, jak na vás ryby zírají, když jim řežete hlavu? A pak vám dalších osm dní smrdí prsty, jako by vám ty ryby oplácely, co jste jim udělali.“

Evelyn o rybaření ve Styxu mluvila nerada, a tak na to Belindě nic neodpověděla.

„Ed Geiger tam sedává často,“ ozval se Jerry zdvořile. „Připadá mi, že je dole pod mostem pokaždé, když přes něj přejíždím.“

„No, budu muset jít,“ prohlásila Belinda a vstala. Křeslo se dál hlučně pohupovalo.

„Neutíkej ještě,“ chtěla ji Evelyn zadržet. „Počkej, až se vrátí Margaret. Bude smutná, když jí řekneme, že tě zmeškala.“

Margaret Larkinová a Belinda Haleová si nebyly nijak blízké. Belinda byla o dva ročníky výš a díky své živelnosti se zdála ještě starší, zatímco Margaret působila kvůli své málomluvnosti mladší, než ve skutečnosti byla. Mezi babylonskou mládeží existovaly dva uznávané společenské kruhy – Belinda Haleová seděla vítězoslavně na vrcholu toho lepšího a Margaret Larkinová živořila někde uprostřed toho druhého.

„Paní Larkinová, dala bych cokoli na světě za to, abych tu s vámi a s Jerrym mohla sedět a klábosit, dokud nezapadne slunce a už na sebe ani neuvidíme, jenže se musím vrátit do Babylonu a jít připravit večeři panu Redfieldovi.“

„Nevěděla jsem, že se o něho takhle staráš,“ podivila se Evelyn. James Redfield byl nejbohatší muž v Babylonu, majitel banky Citizens, Planters and Merchants (obvykle označované jako CP&M). Od vážné automobilové nehody před osmnácti měsíci byl ale upoutaný na lůžko. „Jak je na tom teď s krkem?“

„Moc dobře ne,“ odvětila Belinda ponuře. „Kdybyste mu k zádům přimáčkla nabitou brokovnici, nedokázal by ani otočit hlavu tak, aby poznal, že jste to vy.“

„To je mrzuté,“ řekl Jerry.

„To teda je,“ potvrdila Belinda vážně. Pak se ale rozzářila: „Ale poslední dobou tam trávím snad víc času než doma a tátovi se to ani trochu nelíbí. Kdyby bylo po jeho, samozřejmě by mi usekl ruce a nohy a přivázał by si mě k pouzdru na pistoli, abych od něho nemohla *nikdy* odejít. Akorát že máme zákony, co zakazují řezat lidem ruce a nohy, nebo mu to aspoň říkám, aby ho to nelákalo...“

„Tvůj táta tě má moc rád,“ řekla Evelyn shovívavě. „Má tě rád stejně jako já Margaret a Jerryho.“

„Buď na babičku hodný,“ instruovala Belinda Jerryho přísně a pak se vesele zasmála. „Pan Redfield je každopádně rád, když jsem u něho, a všecičko to skvěle vychází. Víte přece, že mám v plánu být zdravotní sestra, a už mám katalogy všech zdravotnických škol mezi New Orleans a Atlantou, i když se tam chystám až za dva roky. Ale na panu Redfieldovi si toho hodně natrénuju. A taky mi platí, takže si šetřím na školu. Nechci být pro tátu přítěž. A protože panu Redfieldovi taky vařím, učím se i to. Táta nechce jíst nic jiného než steak a hranolky.“

„Je pan Redfield vybíravý?“ zeptala se Evelyn se zájmem.

„On ne,“ odpověděla Belinda důvěrně, „ale ti jeho dva kluci, nevím, nevím. Připadá mi, že jim nechutná snad nic. Oba jedí, jako by jim byly tři roky, a ne jako dospělí chlapi. Já jim ale nijak nepodstrojuju. Většinou uvařím večeři panu Redfieldovi a udělám toho dost i pro Bena a pana Nathana a nečekám, jestli to budou jíst, nebo ne. Nechám jim jídlo na stole, a když chtějí, tak ať si ho dají. A pak k nim každé ráno chodí uklízet Nina, která se o pana Redfielda stará přes den, myje nádobí a tak, takže vlastně ani nevím, jestli to snědli, nebo ne. Člověk by si myslel, že třiatřicetiletý chlap jako Nathan Redfield nebude mít problém sníst trochu čerstvě utrženého hrášku, no ne? Jenže má a Ben to samé...“

Během poslední věty Belinda pomalu sešla po schodech dolů, zastavila se na dvoře a usmála se na Evelyn a Jerryho. „Jestli Margaret cestou zpátky potkám, vyřídím jí, že na ni čekáte.“

„Hlavně chci, aby se vrátila, než začne pršet,“ strachovala se Evelyn.

„Nebude pršet,“ prohlásil Jerry.

„V rádiu říkali, že jo,“ namítla Belinda a nasedla do auta. Rychle vycouvala z příjezdové cesty a rozjela se směrem k Babylonu. Zatroubila na rozloučenou a oni viděli, jak se nad střechou vozu na okamžik zatřepotala její ruka.

„Ta holka mluví jako laciný advokát,“ povzdechl si Jerry. „Jsem unavený jenom z toho, že jsem tu seděl a poslouchal, jak mele pantem.“

„Ale rozhodně je hezká,“ usmála se na něj Evelyn. „Třeba by s tebou někdy večer zajela do autokina, Jerry. Co kdybys ji pozval?“

„Ale ne, babi, já –“ Zrudl a odvrátil se. Snažil se zakrýt své rozpaky a zamluvit to. „Dřív jsem ji v tom autě moc neviděl, nejspíš si teprve udělala řidičák. A posledních pár dnů ji v něm vídám všude.“

„No, nejspíš jí zrovna bylo šestnáct. Margaret bude v říjnu teprve patnáct – dvanáctého října.“ Evelyn si povzdechla a zvedla se ze židle. „Jdu se pustit do večere. Určitě se vrátí dřív, než budu hotová. Nikdy nechodí pozdě.“ Naklonila se dopředu a láskyplně Jerryho pohladila po temeni hlavy. „Ty zůstaň tady a vyhlížej sestru. Ale až se začne blýskat, přijď dovnitř.“

Evelyn posbírala své šití a oblečení, které přivezla Belinda Haleová, a zašla do domu. Sítové dveře se za ní lehce zabouchly.

Jerry vyšel na dvůr, zaklonil hlavu a omámeně zíral do větví borovic vysoko nad ním. Na tváři mu přistály dvě masticé kapky. Věděl, že už začalo pršet, jen chvíli trvalo, než si déšť hustou klenbou borovic prorazil cestu. Pomalu došel k silnici a viděl, že asfalt už zmokl a zčernal. Nezastíněný výhled na mraky mu prozradil, že se bouře přihnala od Zálivu. Vzápětí uslyšel tiché zahřmění rozléhající se na jihu nad Babylonem, které mu to potvrdilo.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Začátek borovicového lesa sahá hluboko do Babylonu. Jižní část města je osídlená hustěji a v horní polovině obce bydlí černoši, asi dva tucty Kríků a nejchudší běloši. Jejich zchátralé, neomítnuté domy s propadajícími se verandami stojí daleko od silnice, mezi borovicemi. Kolem základů se popelí slepice a uvnitř opuštěných automobilů, které reza-
ví na každém dvorku, spí vyhublí psi.

Ve čtvrtek prvního června zíraly zasmušilé, mlčenlivé děti z těchto chudých rodin na Margaret Larkinovou, jak v posledních minutách před bouří rychle šlape po silnici podél Styxu. Jak se Margaret blížila ke konci města, domů ubývalo. Zastavila se jen jednou, aby si popovídala s černoškou středního věku, která stála u poštovní schránky na kraji silnice.

Margaret balancovala na jedné noze, ale z kola neslezla. Udýchaně Ninu pozdravila a pak se odmlčela, aby popadla dech.

„Jak se máš, Margaret? Jak se vede babičce?“

Evelyn Larkinovou postihla asi před třemi lety lehká mrtvice a Nina ji pak měsíc ošetřovala. Od té doby se nikdy nezapomněla zeptat na její zdraví.

Margaret odpověděla, že babička se má dobře, a pozvala Ninu k nim domů, aby si natrhala, kolik borůvek bude chtít, než sezóna vypukne naplno.

Nina poděkovala za pozvání a pak se obě krátce otočily a podívaly se, jak se k nim směrem z Babylonu blíží automobil a předjíždí je. Byl to asi dvacet let starý, těžkopádný černý pohřební vůz předělaný na rybářské auto. Zezadu mu trčelo půl tuctu dřevěných prutů.

„Nevím, kdo to je,“ prohlásila Nina, „ale rozhodně je to blázen, vyjíždět teďka. Ryby sice v dešti berou, ale ne, když se začne blejskat. A ty bys měla jet domů, zlato, vypadá to, že to dneska večer bude zlý. Doufám, že to vašim borůvkám nic neudělá...“

Margaret se trochu nervózně zasmála.

„Tak už jeď, dítě,“ pobídla ji Nina. „A vyřiď babičce, že na ni myslím, a až příště pojede do města, ať se zastaví a poklábosí, a ne jenom projede kolem.“

Margaret odpověděla, že jí vzkaz vyřídí, a rychle vyrazila směrem k domovu. Za chvíli byla za městem a mezi ní a Styxem už nestály žádné domy. Stromy vypadaly pod těžkými mraky temně. Předjelo ji jedno jediné auto s alabamskou poznávací značkou.

Když ucítila první dešťové kapky, zrychlila. Vítr ji ohlušoval. Několikrát se ohlédla, aby se ujistila, že se neblíží žádné auto. Silnice u Styxu neměla krajnici, takže musela jet po asfaltu. Okraj byl místy popraskaný a odlámaný, a tak jela uprostřed pruhu.

Zнала každou sebemenší zatáčku i mýtinu a návrší, které mijela, a podle výrazného vzoru větví rozeznala jednotlivé stromy. Tato znalost terénu jí zkracovala cestu, protože vždycky věděla, kde je a kolik jí ještě zbývá ujet. S úlevou vydechla, když vjížděla do zatáčky, za kterou je vidět Styx, most přes něj a první patro jejich domu na opačné straně.

Měla slušnou šanci dostat se domů, než se rozprší doprava.

Proplula zatačkou, aniž šlapala do pedálů. Most byl vzdálený pouhých padesát metrů. Vždycky z něj byla trochu nervózní a dávala si pozor, aby ho přejela s očima upřenými na silnici za ním. Obzvlášť se vyhýbala pohledu do černé vody tekoucí pod křivými prkny.

Její pozornost ovšem rozptýlil pohyb v křoví u silnice těsně před ní. Předpokládala, že se tam chystá k útěku nějaká vačice nebo mýval vyrušený jejím příjezdem. Pro případ, že by jí zvíře vběhlo do cesty, začala brzdit.

Z hustého křoví vyskočil muž a vběhl doprostřed silnice. Byl tak rychlý, že z jeho vzhledu nedokázala rozeznat nic jiného, než že je celý tmavý. Pak se zastavil, silné nohy doširoka rozkročil přes středovou čáru a rozpráhl dlouhé ruce, aby ji zastavil. Na hrudi nad černými kalhotami měl tak husté ochlupení a kůži pod ním tak opálenou, že si hned neuvědomila, že nemá košili. Hlavu mu zakrývala těsná černá kožená kukla se zapínáním na boku a prostřihy na oči a nos. Přes ústa měl zapnutý zip.

Margaret stočila řídítka, aby se mu vyhnula, ale zapomněla uvolnit brzdu. Spadla na asfalt a kolo přistálo na ní. Místa, kde si odřela nohy, ruce a bok, ji začala pálit. Odkopla ze sebe kolo a slabě zavolala Jerryho jméno, aby jí přišel na pomoc.

Snažila se zvednout, ale bolestí z pádu se zapotácela. Muž se vrhl kupředu, zvedl kolo a odhodil ho do křoví.

Omráčená Margaret konečně vstala a zírala přes most. Viděla okno babiččiny ložnice a znovu zavolala Jerryho jméno, tentokrát hlasitěji.

Kulhavě se vydala k mostu, ale když se ohlédla, klopýtla. Muž v černé kožené kukle byl teď téměř nad ní. Popadl ji zezadu za ramena a zvedl ze země. Pokusila se vyprostit,

ale přitiskl jí ruce k tělu. Patami se ho snažila kopnout do nohou, ale držel ji v takové vzdálenosti, že se namáhala marně.

Kapky deště byly řídké, ale těžké, což byla známá předehra k dlouhému, silnému lijáku.

Blížili se k mostu a Margaret se divoce třásla. Křičela, i když věděla, že ji Jerry neuslyší. Už jako malá zjistila, že hlasy z jednoho břehu Styxu na druhý nedolehnou. Zvuk se nesl po proudu.

Za posledních deset minut kolem projela dvě auta: rybářský pohřební vůz a auto z Alabamy. Proč nejel ještě někdo další? Jak se tohle mohlo dít na dohled od jejího vlastního domu?

Mužovy prsty v rukavicích jí přerušily krevní oběh v pažích. Neměla daleko k mdlobám a začala ztrácet smysl pro realitu. Hleděla před sebe na známý most, na řeku, na okno babiččiny ložnice. Hlava se jí kymácela a obraz se jí třásl před očima. Je zvláštní být takhle unášená, pomyslela si mimovolně. Otočila hlavu a málem se zalkla leknutím, když uviděla, že se jí kožená kukla téměř dotýká obličeje. Mohla by spočítat zoubky na zipu přes ústa. Oči měl černé a ploché a vypadaly jako bez řas. O napnutou černou kůži se prudce rozstříkávaly dešťové kapky.

Trhla hlavou dozadu a začala křičet – s nadějí, protože před sebou, na opačné straně mostu, zaslechla klakson auta. Na silnici *byl* ještě někdo další a klakson možná znamenal, že se blíží záchrana. Její babička z okna své ložnice zahlédla, co se děje, a poslala Jerryho dolů. Jerry naskočil do auta a vyrazil. Troubil, aby jí dal vědět, že je na cestě...

Věděla ale, že to není klakson jejich auta a že to není Jerry. Ve skutečnosti doufala, že babička z okna nic nezahlédla. Vidět útok na vnučku by jí dost možná přivodilo mrtvici. *Kdo to ale je, když ne Jerry?*